

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obo/23/2012
Identifikačné číslo spisu:	1003899082
Dátum vydania rozhodnutia:	21.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1003899082.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a členiek senátu JUDr. Viery Pepelovej, a JUDr. Gabriely Mederovej, v právnej veci žalobcu: Pavel Chytil - LAVAP, s miestom podnikania: Třebízského 198, 784 01 Červenka, Česká republika, IČO: 41 375 971, zast. advokátom JUDr. Davidom Soukeníkom, so sídlom: Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 065 323, proti žalovaným: 1/ METRODAT, s. r. o., so sídlom: Beblavého 8, 811 01 Bratislava, IČO: 00 584 851, 2/ Ing. V. X., bytom: I., XXX XX S., 3/ JUDr. Z. C., bytom: I., XXX XX H., všetci zast. advokátom JUDr. Pavlom Malichom, so sídlom: AK Dunajská 25, 811 08 Bratislava, IČO: 31 782 647, o zaplatenie 3 323 871,50 Kč s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2 Cb 79/2003-468 z 19. mája 2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2 Cb 79/2003-468 zo dňa 19. 05. 2010 p o t v r d z u j e .

Žalovaným náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 2 Cb 79/2003-468 zo dňa 19. 05. 2010 zamietol žalobný návrh žalobcu a uložil mu povinnosť uhradiť žalovaným v 1. až 3. rade trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, a to v sume 24 484,03 eur v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobným návrhom podaným na súd osobne dňa 25. 08. 2003, domáhal zaplatenia sumy 3 323 871,50 Kč spolu s úrokom z omeškania vo výške 23,10 % zo sumy 3 524 000,- Kč za obdobie od 15. 12. 1998 do 24. 10. 2000, zo sumy 3 418 325,50 Kč od 25. 10. 2000 do 21. 11. 2000 a zo sumy 3 323 871,50 Kč od 22. 11. 2000 do zaplatenia, a to titulom vrátenia dlžnej sumy z uhradenej zálohy 14 900 000,- Kč. Žalobca súčasne požiadal o vydanie predbežného opatrenia, ktorým by súd uložil povinnosť žalovaným v 2. a 3. rade, aby neprevádzali, nezaťažovali a iným spôsobom nenakladali s nehnuteľnosťami zapísanými v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, okres H. V., obec H., katastrálne územie G., ako pozemok parcela č. XXX - zastavané plochy a stavba -

dom, súpisné č. XXXXXX.

Žalovaní navrhli žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať im náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie nasledovnými listinnými dokladmi: živnostenským listom žalobcu evid. č. 380504-2659-00, Kupní smlouvou zo dňa 05. 05. 1994, faktúrou pre colné účely č. 800003 zo dňa 23. 07. 1994, pokladní složenkou na sumu 6 000 000,- Kč, platobným výmerom č. 950003475 zo dňa 09. 10. 1995 s prílohami, výdajovým pokladní dokladom zo dňa 24. 10. 2000 na sumu 135 000,- Sk, potvrdením o trestnom oznámení zo dňa 18. 10. 2000 o odcudzení pečiatky firmy METRODAT, s. r. o., prohlášením advokáta JUDr. Hynka Applu (č. l. 260), potvrdením VÚB, a. s. zo dňa 24. 10. 2000 a 21. 11. 2000 (č. l. 267 - 268), Smlouvou o narovnání zo dňa 12. 03. 1996, příjmovým pokladní dokladem č. 98/20019 a č. 98/10020, dobropisom č. 11302, č. 11300, č. 11301, potvrdenkou č. 108701 zo dňa 10. 01. 1997, výpisom z účtu VÚB, a. s. zo dňa 16. 05. 1997, příjmovým pokladničním dokladom č. 40/2000 a výdavkovým pokladničním dokladom č. 147/2000 zo dňa 24. 10. 2000, obidve na sumu 135 000,- Sk, příjmovým pokladničním dokladom č. 47/2000 a výdavkovým pokladničním dokladom č. 157 zo dňa 21. 11. 2000, obidve na sumu 120 000,- Sk, příjmovými pokladničními doklady, č. 48 a 48/2000 (správne malo znieť „49/2000“), kúpnu zmluvou zo dňa 05. 12. 1994, Dohodou s uznáním závazku a ručitel'ským prohlášením zo dňa 21. 11. 1998, Smlouvou o narovnání blanco (č. l. 111 príloha č. 3), kúpnu zmluvou zo dňa 15. 07. 1999, vyjadrením daňovej poradkyne F. D. (č. l. 110c), nákladným listom zo dňa 05. 03. 1995, příjmovým pokladničním dokladom zo dňa 09. 12. 1994, Smlouvou o zřízení běžného účtu č. XXXXXXXXXXXXX zo dňa 03. 08. 1995, šekmi č. 00978216 a 00978208 ako aj svedeckými výpoveďami JUDr. R. Z., svedka D. a výpoveďou účastníkov konania.

Z uvedených dôkazných prostriedkov mal súd prvého stupňa zistený nasledovný skutkový a právny stav veci:

Rozhodnutím č. k. 2 Cb 79/03-39 zo dňa 24. 09. 2003 Krajský súd v Bratislave návrhu na vydanie predbežného opatrenia, aby žalovaní v 1. a 3. rade (správne malo znieť v 2. a 3. rade) neprevádzali, nezaťažovali a iným spôsobom nenakladali s nehnuteľnosťami zapísanými na LV č. XXXX okres H. V., obec H., vyhovel. Voči predmetnému uzneseniu podali žalovaní odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením č. k. 5 Obo 303/2004-70 zo dňa 25. 11. 2004 s tým, že rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil tak, že návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

Súd prvého stupňa sa pri posúdení uplatneného nároku žalobcu ohľadne zaplata istiny 3 323 871,50 Kč s príslušenstvom riadil ustanoveniami Obchodného zákonníka Českej republiky (ďalej len Obch. zák. ČR), a to na základe uzatvorenej dohody účastníkov o použití českého právneho poriadku. Uviedol, že žalobca na základe vydaného živnostenského listu č. 380504-2659-00 podnikal ako živnostník - fyzická osoba s obchodným menom Pavel Chytil - LAVAP, IČO: 41 375 971, s predmetom podnikania - kúpa tovaru s následným jeho predajom.

Z predložených listinných dokladov mal súd za preukázané, že žalobca dňa 05. 05. 1994 uzatvoril so spoločnosťou METRODAT, s. r. o., Bratislava kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bola dodávka plynového oleja v dohodnutých objemoch s platnosťou do 31. 12. 1994, pokiaľ táto zmluva nebude predĺžená. Žalovaný v 2. rade tvrdil, že táto zmluva mala byť nahradená zmluvou zo dňa 05. 12. 1994 na dodávku motorovej nafty, čo však z predložených listinných dokladov ani zo svedeckých výpovedí, preukázané nebolo. Dňa 05. 12. 1994 uzatvoril žalobca so žalovaným v 1. rade kúpno - predajnú zmluvu na dodávku motorovej nafty v množstve 3104 ton s termínom plnenia podľa harmonogramu dodávok, ktoré budú tvoriť prílohu tejto zmluvy. Platnosť a účinnosť tejto zmluvy bola dohodnutá ku dňu 31. 12. 1995. Na základe tejto zmluvy žalovaný v 1. rade vystavil zálohovú faktúru č. 8004 zo dňa 09. 12. 1994 (č. l. 138), ktorou fakturoval žalobcovi zálohu na dodávku 3104 ton motorovej nafty 22B v celkovej sume 17 454 011,- Sk. Žalobca příjmovým pokladničním dokladom zo dňa 09. 12. 1994 (č. l. 137) preukazoval poskytnutie zálohy vo výške 14 900 000,- Kč obchodnej spoločnosti METRODAT, s. r. o.,

Bratislava, pričom ako účel poskytnutia zálohy v kolónke „Účel“ uviedol: „záloha za dodávku mot. nafty 22B“. Na zálohovej faktúre č. 8004 označenie kúpnej zmluvy na dodávku motorovej nafty či už číslom, alebo inou identifikáciou, uvedené nebolo. Z výdajového pokladničného dokladu zo dňa 09. 12. 1994 (č. l. 136) žalobca preukazoval vyplatenie sumy 14 900 000,- Kč spoločnosti METRODAT, s. r. o. s účelom výplaty - faktúra 8004.

Z predložených faktúr č. 800002 a 800003 súdu vyplynulo, že žalovaný v I. rade vystavoval faktúry na spoločnosť LAVAP so sídlom Červenka, či už ohľadne dodávok plynového oleja ako aj motorovej nafty, avšak z predložených faktúr súdu nebolo zrejmé, či sa jedná o kúpne zmluvy doložené v spise alebo o iný obchodný kontrakt.

Z dôvodu, že v priebehu roku 1995 žalovaný v I. rade plnil dodávky motorovej nafty z kontraktu uzatvoreného dňa 05. 12. 1994 len v nepatrnom množstve, účastníci konania uzatvorili Dohodu o uznaní záväzku s ručiteľským prehlásením s tým, že žalobca odstupuje od povinnosti plniť dodávku zmluvne dohodnutej motorovej nafty na rok 1995. Poskytnutú zálohu 14 900 000,- Kč vracala spoločnosť METRODAT, s. r. o. čiastočnými platbami. Ohľadne dlžnej sumy 3 524 000,- Kč bola dňa 29. 11. 1998 spísaná Dohoda s uznaním záväzku a ručiteľským prehlásením, v ktorej sa žalovaný v I. rade zaviazal zaplatiť uvedenú sumu do 15. 12. 1998. Súčasne žalovaní v 2. a v 3. rade prehlásili, že v prípade nezaplatenia dlhu spoločnosťou METRODAT, s. r. o., tento dlh uhradia spoločne žalovaní v 2. a v 3. rade. Žalobca predmetnú dohodu predložil ako listinný dôkaz. Prvostupňový súd v tejto súvislosti poukázal na § 558 Obch. zák. (zrejme mal na mysli § 558 Občianskeho zákonníka), podľa ktorého ak uzná niekto písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu i výšky, má sa za to, že dlh v dobe uznania trval. U premlčaného dlhu má takéto uznanie tento právny následok len vtedy, ak ten, kto dlh uznal, o jeho premlčaní vedel.

Žalobca na preukázanie oprávnenosti svojho nároku ohľadne čiastočného plnenia vyplývajúceho z kúpnej zmluvy zo dňa 05. 12. 1994, založil do spisu faktúry č. 101395-1, 101395-2, 101395-3 a 101395-4 a colnú deklaráciu zo dňa 05. 03. 1995. Z dôvodu, že žalovaný prestal plniť dodávku, došlo k čiastočnému vráteniu poskytnutej zálohy, čo žalobca preukazoval jednak vyhlásením externej daňovej poradkyne F. D., ako aj výpismi z účtu o čiastkových úhradách (2 000 000,- Kč, 2 500 000,- Kč., 94 000,- Kč atď.). Externá daňová poradkyňa vo svojom vyhlásení potvrdila, že firme METRODAT, s. r. o., Bratislava bola poskytnutá záloha vo výške 14 900 000,- Kč. Rovnako potvrdila, že žalovaný dodal žalobcovi v roku 1995 tovar v hodnote 918 960,- Kč, pričom táto suma bola odpočítaná z poskytnutej zálohy 14 900 000,- Sk. Vo vyhlásení daňová poradkyňa aj žalobca tvrdili, že spoločnosť METRODAT, s. r. o. dňa 24. 10. 2000 poskytla žalobcovi sumu 135 000,- Sk a dňa 21. 11. 2000 sumu 120 000,- Sk, čím žalovaní i po uplynutí lehoty 15. 12. 1998 uznaný záväzok plnili. Z predložených listinných dôkazov, šekov a výpisov z VÚB, a. s. však nevyplyva, že tieto platby boli platbami na úhradu vrátenia poskytnutej zálohy z faktúry č. 8004, nakoľko z príjmových a výdavkových dokladov č. 40/2000, 147/2000, 47/2000, 157, 48 a 49/2000 je zrejmé, že tieto sumy boli poskytnuté ako pôžička fyzickej osobe, čo bolo i zahrnuté a uvedené vo vyhlásení externej daňovej poradkyne.

Žalobca uviedol, že mu spoločnosť METRODAT, s. r. o. v dňoch 24. 10. 2000 a 21. 11. 2000 šekovými poukázkami séria A 00978216 a séria A 00978208 uhradila sumy 135 000,- Sk a 120 000,- Sk, preto sa žalobným návrhom domáhal zaplattenia istiny 3 323 871,50 Kč, t. j. sumy, ktorá ostala po odpočítaní 135 000,- Sk a 120 000,- Sk z celkovej sumy 3 524 000,- Kč uznannej žalovaným v I. rade v Dohode o uznaní záväzku zo dňa 29. 11. 1998.

Pri vyhodnotení všetkých predložených listinných dôkazov ohľadne zaplattenia záväzku vyplývajúceho z nevrátenej časti zálohy 3 323 871,50 Kč, sa súd stotožnil s obranou žalovaných v I. až v 3. rade s tým, že z predložených dôkazov nevyplyva, že sa jedná skutočne o úhradu záväzku - vrátenie časti poskytnutej zálohy, dobrovoľným plnením.

Z vyššie opísaného vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi sporovými stranami bolo v priebehu rokov 1994 - 1999 uzatvorených niekoľko kúpno-predajných zmlúv. Predloženými listinnými

dokladmi žalobca preukazoval, že prišlo k čiastočnému plneniu. Závazok žalobcu uznaný Dohodou o uznaní záväzku a ručiteľským prehlásením, považoval súd za platnú dohodu s vyjadrením vôle plniť v prípade neschopnosti uhradiť záväzok spoločnosti METRODAT, s. r. o. Túto skutočnosť za spoločnosť žalovaného v 1. rade potvrdil štatutárny zástupca a taktiež žalovaný v 2. rade a žalovaná v 3. rade. Obranu žalovaných ohľadne podpisovania biano dohôd, výdavkových a príjmových dokladov, ako aj podpísanie Dohody o uznaní záväzku s ručiteľským prehlásením za výrazne ovplyvnených podmienok s tým, že žalovaní nevedeli čo podpisujú, podpisovali to s úmyslom pomôcť žalobcovi ako svojmu priateľovi, nakoľko mu hrozilo trestné stíhanie, súd vyhodnotil ako účelovú obranu s možnosťou trestného stíhania tak žalobcu ako aj žalovaných.

Súd v ďalšom uviedol, že Dohodu o uznaní záväzku s ručiteľským prehlásením zúčastnené strany podriadili konaniu podľa českého právneho systému. S poukazom na uvedené, súd sa pri rozhodovaní riadil platným právnym režimom Českej republiky.

Súd prvého stupňa poukázal na § 409 ods. 1, § 351 ods. 1 a ods. 2, § 387 ods. 1, § 388 ods. 1, § 391 ods. 1, § 397 ods. 1 a § 323 ods. 1 Obch. zák. ČR.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca so žalovaným v 1. rade uzatvoril kúpnu zmluvu na dodávku motorovej nafty podľa ust. § 409 a nasl. Obch. zák. ČR. Dohodou o uznaní záväzku s ručiteľským prehlásením sa zmluvné strany dohodli, že kúpno-predajná zmluva sa ruší. Žalovaný v 1. rade uznal záväzok žalobcu z titulu nevrátenej časti poskytnutej zálohy vo výške 3 524 000,- Kč a predmetnú sumu sa zaviazal uhradiť do 15. 12. 1998. V prípade, že táto suma zaplatená nebude, uhradia túto sumu z titulu ručiteľského záväzku žalovaní v 2. a v 3. rade.

Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej v priebehu konania žalovanými (spočívajúcej v tvrdení, že splatnosť záväzku nastala ku dňu 15. 12. 1998, pričom žalobca žalobu podal až dňa 25. 08. 2003), súd prvého stupňa po vyhodnotení listinných dôkazov dospel k záveru, že vznesená námietka je dôvodná. Pri zohľadnení námietky premlčania vychádzal z toho, že žalobný návrh bol na súd podaný osobne dňa 25. 08. 2003, kým lehota na uplatnenie práva z titulu uznávacieho prejavu žalovaných uplynula dňom 16. 12. 2002. Súd uviedol, že predloženie dokladu „výdajový pokladničný doklad“, č. neuvedené, zo dňa 24. 10. 2000 na sumu 135 000,- Sk, nie je možné považovať za poskytnuté plnenie z titulu uznaného záväzku, nakoľko ako účel platby je uvedené „vrátení zálohy, faktúry 8005“, pričom zálohová faktúra, z ktorej nárok žalobcu vznikol, je označená číslom 8004.

Súd ďalej uviedol, že žalobca v konaní viacerými listinnými dôkazmi preukazoval, že medzi ním a žalovaným v 1. rade prebiehali obchodné aktivity, ktoré boli v priebehu tohto konania spochybňované zo strany žalovaných. Z predložených dokladov - či už z kúpnych zmlúv, faktúr, zálohových faktúr, bankových výpisov, pokladničných výdavkových a príjmových lístkov - mal za nesporné, že žalovaní mali vedomosť o obchodných aktivitách medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade. V priebehu sporného obdobia falšovanie, resp. trestnoprávne konanie, či už žalobcu alebo samotných žalovaných, namietané nebolo. Vo vzťahu k Dohode o uznaní záväzku s ručiteľským prehlásením žalovaní v 1. až 3. rade autentitu svojich podpisov nespochybnili.

Na základe vyššie uvedeného mal súd prvého stupňa za nesporné, že žalovaní sumu 3 524 000,- Kč v určenej lehote t. j. k 15. 12. 1998, neuhradili. Keďže však žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne čiastkových úhrad 135 000,- Sk zo dňa 24. 10. 2000 a 21. 11. 2000, či už šekmi alebo predloženým výdajovým potvrdením, súd žalobu s poukazom na ust. §§ 387 až 397 Obch. zák. ČR zamietol, v dôsledku ktorej skutočnosti žalobcovi s poukazom na ust. § 369 Obch. zák. ČR nepriznal ani uplatnené právo na náhradu úroku z omeškania.

O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) a žalovaným v 1. až 3. rade ako úspešným účastníkom v konaní priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia, v celkovej sume 24 484,03 eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca (ďalej tiež ako odvolateľ) argumentujúc odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p., ďalej podľa § 205 ods. 2 písm. c/, písm. d/ a písm. f/ O. s. p. (č. l. 481 - 491).

Žalobca súdu prvého stupňa vytkol, že jeho rozsudok je v časti hodnotenia dôkazov celkom nepreskúmateľný, pretože z neho nie je zrejmé, aké dôkazy vykonal, aké skutkové zistenia z jednotlivých dôkazov učinil a nebral do úvahy všetky dôkazy, ktoré boli v konaní vykonané. Rovnako mu vytkol, že nevykonal navrhnuté dôkazy, ani o nich nerozhodol, ďalej že na základe chybné vyhodnotených dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam predovšetkým v časti uznania záväzku započítaním v priebehu konania zo strany žalovaných a identifikácie platieb žalovanými v priebehu konania. Namietol, že v dôsledku chybného hodnotenia dôkazov dospel súd prvého stupňa k chybnému záveru o premlčaní nároku žalobcu. Prvostupňovému súdu tiež vytkol, že z jeho strany došlo k viacerým porušeniam ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich dokazovanie (§ 120 a nasl.) a odôvodnenie jeho rozsudku je v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., nakoľko neobsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti. Podľa názoru odvolateľa, súd prvého stupňa vôbec neprihliadol na jeho právnu argumentáciu a ním poukazovanú konštantnú judikatúru súdov napr. v otázke dôkazného bremena a rovnako neprihliadol ani na jeho tvrdenie ohľadne tej skutočnosti, že aj námietka premlčania musí byť ako hmotnoprávny úkon vznesená v súlade s dobrými mravmi, inak ide o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že námietka žalovaného o neuznaní zvyšku dlhu bola prvýkrát vznesená až na pojednávaní konanom dňa 23. 09. 2009, to znamená 9 rokov po úhrade.

Žalobca sa primárne nestotožnil s názorom prvostupňového súdu o tom, že neuniesol dôkazné bremeno ohľadne prerušenia premlčacej lehoty. Uviedol, že platby žalovaného v 1. rade zrealizované dňa 24. 10. 2000 vo výške 135 000,- Sk a dňa 21. 11. 2000 vo výške 120 000,- Sk, boli jednoznačne plneniami na záväzok žalovaného v 1. rade, v dôsledku čoho má za to, že súd prvého stupňa nemohol zamietnuť žalobu s poukazom na ust. §§ 387 až 397 Obch. zák. Záver prvostupňového súdu o tom, že vyššie uvedené platby žalovaného v 1. rade nepovažuje za platby na uznaný záväzok zo strany žalovaného v 1. rade, považuje odvolateľ za nesprávny a v tejto súvislosti mu vytýka, že tento svoj záver ani relevantne nezdôvodnil.

S poukazom na to, že medzi procesnými stranami nikdy nebolo spísané iné uznanie záväzku ako Dohoda o uznaní záväzku s ručiteľským prehlásením, datovaná dňa 29. 11. 1998, má odvolateľ za nepochybné, k akému účelu bola platba zo dňa 24. 10. 2000 poskytnutá, a to na jediný uznaný záväzok. Práve platbami zo dňa 24. 10. 2000 a 21. 11. 2000 došlo k prerušeniu premlčacej lehoty v zmysle § 407 ods. 3 Obch. zák., a teda odo dňa 22. 11. 2000, minimálne však odo dňa 25. 10. 2000, plynula nová štvorročná premlčacia lehota, v rámci ktorej bola žaloba riadne a včas na Krajskom súde v Bratislave podaná. Uviedol, že obidve platby boli v žalobe riadne uvedené, a teda sa nejednalo o nové platby, ktoré by reagovali až na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaných na pojednávaní v roku 2009. S poukazom na uvedené sa podľa názoru žalobcu nemôže jednať o premlčaný nárok.

V ďalšej časti svojho odvolania žalobca poukázal na skutkový a právny prednes právneho zástupcu žalovaných na pojednávaní prvostupňového súdu dňa 03. 12. 2008 (str. 10 Zápisnice o pojednávaní), ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 ODO 901/2004 a uviedol, že žalovaný v 1. rade svojím prejavom vôle smerujúcim k uspokojeniu nárokov veriteľa - žalobcu, učinil úkon započítania splatením pohľadávky tzv. vzájomným zúčtovaním údajnej svojej vlastnej pohľadávky tvrdenej v rámci konania.

Žalobca prvostupňovému súdu vytkol, že z jeho rozsudku vôbec nie je zrejmé, akým spôsobom sa s vykonanými dôkazmi vysporiadal. Namietol, že zo zoznamu vykonaných dôkazov nevyplýva, či vo veci konajúci súd pri svojich úvahách prihliadol na vykonané dôkazy, resp. akým spôsobom, súčasne prečo rozhodol o nevykonaní žalobcom navrhnutých dôkazov. Týmto zaťažil svoje rozhodnutie nielen vadami spočívajúcimi v porušení všeobecných procesných predpisov (konkrétne Občianskeho súdneho poriadku), ale súčasne postupoval v rozpore so zásadami vyjadrenými v piatej hlave Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2). Poukázal na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky

(rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 729/2000, - Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 39, nálež č. 224) a vyjadril názor, že tzv. opomenuté dôkazy, t. j. dôkazy, o ktorých súd nerozhodol, prípadne dôkazy, ktorými sa súd pri postupe podľa zásad voľného hodnotenia dôkazov nezaoberal, vždy zakladajú nielen nepreskúmateľnosť vadného, v tomto prípade napadnutého rozhodnutia, ale súčasne naplňajú znaky protiústavnosti daného rozhodnutia.

Žalobca uviedol, že po uplatnení námietky premlčania zo strany žalovaných predložil súdu prvého stupňa množstvo dôkazov, ktoré však tento nezohľadnil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nie je zrejmé, či tieto dôkazy vykonal alebo nevykonal, resp. z akého dôvodu ich nevykonal, či k nim v rámci konania prihladol alebo nie. Týmito dôkazmi boli kompletný originál peňažného denníka žalobcu za rok 2000, ako aj výpisy z bankových účtov žalobcu za rok 2000, tak v mene českej, ako aj devízové. Súd tiež nevykonal dôkaz výpisom účtov svedka JUDr. M. X. za rok 2000, nerozhodol, ani sa nevysporiadal s návrhom žalobcu na výsluch svedka Y. I., predneseným na pojednávaní konanom dňa 28. 10. 2009, neuviedol, ani nijak nevyhodnotil výsluchy svedkov Dr. R. Z. a JUDr. M. X., ktoré boli pred prvostupňovým súdom riadne vykonané. Prvostupňovému súdu ďalej vytkol, že niektoré dôkazy, uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, vyložil úplne v rozpore s ich obsahom, resp. si obsah týchto dôkazov pozmenil a formuloval z nich chybné závery. V tejto súvislosti poukázal na originál písomného potvrdenia externej daňovej poradkyne F. D., z ktorého súdu vyplynulo, že platby v roku 2000, t. j. 24. 10. 2000 a 21. 11. 2000, boli poskytnuté ako pôžička fyzickej osobe, hoci také tvrdenie v potvrdení F. D. obsiahnuté nie je, naopak, práve menovaná externá daňová poradkyňa vo svojom vyjadrení potvrdzuje, že tieto dve inkriminované platby boli riadne zúčtované ako plnenie poskytnutej zálohy - uznanie záväzku s ručiteľským prehlásením.

Žalobca súdu prvého stupňa vytkol, že napriek tomu, že správne vyhodnotil obranu žalovaných ako celkom účelovú, bez akéhokoľvek odôvodnenia v napadnutom rozsudku prevzal jej časť a stotožnil sa s údajným iným účelom plnenia platieb v prospech žalobcu zo dňa 24. 10. 2000 (vo výške 135 000,- Sk) a 21. 11. 2000 (vo výške 120 000,- Sk). Uviedol, že akýkoľvek dôkaz je zo strany žalovaných znehodnotený, pretože nie je zrejmé, kedy je ich tvrdenie pravdivé a kedy nie je.

Súdu prvého stupňa tiež vytkol, že prehliadol súvislosti vo vzťahu k faktúre č. 105396, na ktorej je jasne odtlačok pečiatky spoločnosti METRODAT, s. r. o., o ktorom žalovaný na poslednom pojednávaní tvrdil, že tento doklad nemohol byť vystavený dňa 24. 10. 2000, ale skôr, pred 18. 10. 2000, keď jeho zamestnancovi niekto túto pečať ukradol. Žalobca má za to, že žalovaní sa snažia zámerne vyvolať pochybnosti o jeho jednoznačných dokladoch svojimi nepravdivými tvrdeniami či zámernými polopravdami, pretože po podaní žaloby dňa 25. 08. 2003 mohol žalovaný vytvoriť účelovú faktúru 105396. Súdu prvého stupňa ďalej vytkol, že do zoznamu dôkazov prevzal šesť dokladov, ktoré majú preukazovať vzťah k platbám žalovaného v 1. rade žalobcovi, súd tieto doklady aj cituje, že boli vykonané, ale neuvádza, čo z nich považuje alebo nepovažuje za preukázané. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením súdu o tom, že neuniesol svoje dôkazné bremeno vo vzťahu k výdajovému dokladu spoločnosti METRODAT, s. r. o. na sumu 135 000,- Sk s účelom platby „vrátenie zálohy fa 8005/uznanie záväzku“, pretože tento kvôli chybe v čísle faktúry, ktorá bola pôvodne označená ako „8004“, nepreukazuje účel platby. Uviedol, že Dohodou o uznaní záväzku s ručiteľským prehlásením bola kúpna zmluva, a teda aj doklad - faktúra 8004, nahradená práve Dohodou o uznaní záväzku vrátane ručiteľského prehlásenia a uznanie záväzku je jasne na danom výdajovom doklade uvedený.

Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení odvolateľ odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobnému návrhu vyhovie a žalovaným uloží, aby spoločne a nerozdielne zaplatili žalobcovi sumu vo výške 3 323 871,50 Kč s úrokom z omeškania 23,10 % p. a. zo sumy 3 524 000,- Kč za obdobie od 15. 12. 1998 do 24. 10. 2000, t. j. sumu vo výške 1 514 344,90 Kč, zo sumy 3 418 335,50 Kč za obdobie od 25. 10. 2000 do 21. 11. 2000, t. j. sumu vo výške 58 411,40 Kč a zo sumy 3 323 871,50 Kč za obdobie od 22. 11. 2000 do zaplataenia, resp. aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolateľ súčasne navrhol, aby mu bola priznaná náhrada trov konania.

Súčasťou odvolania žalobcu je aj jeho žiadosť podľa 138 ods. 1 O. s. p. o oslobodenie od súdneho poplatku za podané odvolanie, o ktorom rozhodol súd prvého stupňa uznesením č. k. 2 Cb 79/2003-544 zo dňa 15. 02. 2012 tak, že mu oslobodenie priznal (po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4 Obo 92/2011-540 zo dňa 29. 12. 2011 zrušil jeho predchádzajúce uznesenie č. k. 2 Cb 79/2003-522 zo dňa 30. 09. 2011 o nepriznaní oslobodenia od súdneho poplatku a vec mu vrátil na ďalšie konanie).

K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrili žalovaní, a to podaním zo dňa 02. 07. 2010, prvostupňovému súdu doručeným dňa 07. 07. 2010 (č. l. 497 - 506), v ktorom odvolaciemu súdu navrhli napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnili náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, § 204 ods. 1 O. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 O. s. p.), preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

V predjednávanej veci si žalobca žalobou zo dňa 20. 08. 2003, prvostupňovému súdu doručenu dňa 25. 08. 2003, uplatnil nárok voči žalovaným v 1. až 3. rade o zaplatenie 3 323 871,50 Kč spolu s 23,10 %-ným úrokom z omeškania zo sumy 3 524 000,- Kč za obdobie od 15. 12. 1998 do 24. 10. 2000, t. j. sumu 1 514 344,90 Kč, zo sumy 3 418 335,50 Kč za obdobie od 25. 10. 2000 do 21. 11. 2000, t. j. sumu 58 411,40 Kč a zo sumy 3 323 871,50 Kč za obdobie od 22. 11. 2000 do zaplatenia, z titulu vrátenia dlžnej sumy z uhradenej zálohy 14 900 000,- Kč.

Súd prvého stupňa žalobu zamietol. Síce mal za nesporné, že žalovaní svoj záväzok zaplatiť žalobcovi sumu 3 524 000,- Kč v lehote do 15. 12. 1998 uznali Dohodou o uznaní záväzku, pričom predmetnú sumu v určenej lehote neuhradili, prihliadol však na námietku premlčania vznesenú počas konania žalovanými v 1. až 3. rade, ktorú uznal za dôvodnú.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca ako kupujúci dňa 05. 12. 1994 uzavrel so žalovaným v 1. rade ako predávajúcim „Kupní smlouvu“ (č. l. 9 - 12), ktorou sa žalovaný v 1. rade zaviazal dodať žalobcovi za podmienok stanovených v zmluve 3.104 ton motorovej nafty MN 22 B zodpovedajúcej PND 82-005-87, za čo žalobca na základe zálohovej faktúry č. 8004, vystavenej žalovaným v 1. rade dňa 09. 12. 1994 (č. l. 138), zaplatil dňa 09. 12. 1994 zálohu 14 900 000,- Kč (výdajový pokladničný doklad na č. l. 136 a príjmový pokladničný doklad na č. l. 137 s poznámkou v kolónke „účel“: „záloha za dodávku MN 22 B“). Predmetná kúpna zmluva bola zmenená „Smlouvou o narovnaní“, uzatvorenou medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade dňa 12. 03. 1996 (č. l. 244 - 245).

Následne dňa 29. 11. 1998 žalobca so žalovaným v 1. rade, za účasti žalovaných v 2. a 3. rade ako ručiteľov, uzavreli „Dohodu s uznaním záväzku a ručiteľským prohlášením“ (č. l. 13 - 14), ktorou bola vyššie uvedená kúpna zmluva zrušená. V predmetnej dohode sa žalobca so žalovaným v 1. rade dohodli na vrátení zálohy 14 900 000,- Kč s tým, že ku dňu podpísania dohody bola k rukám žalobcu vrátená suma 11 376 000,- Kč (čl. II dohody). Rozdiel, t. j. 3 524 000,- Kč, uznal žalovaný v 1. rade v čl. III predmetnej dohody a túto sa zaviazal vrátiť žalobcovi do 15. 12. 1998. Súčasne v čl. IV. dohody ručители prehlásili, že pokiaľ žalovaný v 1. rade čiastku 3 524 000,- Kč v lehote do 15. 12. 1998 žalobcovi nezaplatí, uhradia ju spoločne a nerozdielne žalovaní v 2. a 3. rade, ktorí zaplatia žalobcovi aj prípadný rozdiel medzi čiastočným plnením žalovaného v 1. rade a celkovou výškou záväzku 3 524 000,- Kč.

Žalovaný v 1. rade dňa 24. 10. 2000 vystavil v prospech žalobcu šek Séria A 00978208 na sumu 135 000,- Sk (10 664,50 Kč na základe prepočtu kurzom VÚB, a. s. v deň 24. 10. 2000), následne dňa 21. 11. 2000 vystavil šek Séria A 00978216 na sumu 120 000,- Sk (94 464,- Kč na základe prepočtu kurzom VÚB, a. s. v deň 21. 11. 2000). Zaplatením uvedených súm sa záväzok (dlh) žalovaného v 1. rade mal znížiť zo sumy 3 524 000,- Kč na sumu 3 323 871,50 Kč, žalovanú žalobcom v jeho žalobnom

návrhu.

Z obsahu spisu je ďalej zrejmé, že obrana žalovaných v 1. až 3. rade spočívala v namietanej simulácii celého obchodného sporu, avšak z opatrnosti - pre prípad, že by súd simuláciu nepovažoval za preukázanú, vzniesli na pojednávaní prvostupňového súdu dňa 28. 10. 2009 námietku premlčania žalovanej pohľadávky (Zápisnica o pojednávaní na č. l. 332 - 334).

Výplývajú z čl. VI. „Dohody s uznaním záväzku a ručiteľským prohlásením“ zo dňa 29. 11. 1998, podľa dohody všetkých zúčastnených sa práva a povinnosti zachytené v tejto dohode s uznaním záväzku a ručiteľským prehlásením, riadia českým právom.

Podľa § 409 ods. 1 Obch. zák. ČR, kúpnu zmluvou sa predávajúci zaväzuje dodať kupujúcemu hnuťelnú vec (tovar) určenú jednotlivo alebo čo do množstva a druhu a previesť na neho vlastnícke právo k tejto veci a kupujúci sa zaväzuje zaplatiť kúpnu cenu.

Podľa § 351 ods. 1 Obch. zák. ČR, odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy. Odstúpenie od zmluvy sa však nedotýka nároku na náhradu škody vzniknutej porušením zmluvy, ani zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby práva alebo voľby tohto zákona podľa § 262, riešenia sporov medzi zmluvnými stranami a iných ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy.

Podľa § 352 ods. 2 Obch. zák. ČR, strana, ktorej pred odstúpením od zmluvy poskytla plnenie druhá strana, toto plnenie vráti; pri peňažnom záväzku spolu s úrokmi vo výške dojednanej v zmluve pre tento prípad, inak ustanovenej podľa § 502. Ak vracia plnenie strana, ktorá odstúpila od zmluvy, má nárok na úhradu nákladov s tým spojených.

Podľa § 323 ods. 1 a ods. 3 Obch. zák. ČR, ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná. Uznanie záväzku má účinky aj voči ručiteľovi.

Podľa § 387 ods. 1 Obch. zák. ČR, právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

Podľa § 388 ods. 1 Obch. zák. ČR, premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby.

Podľa § 391 ods. 1 Obch. zák. ČR, pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Podľa § 397 ods. 1 Obch. zák. ČR, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

Podľa § 407 ods. 3 Obch. zák. ČR, ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku.

Z vyššie citovaného ust. § 323 ods. 1 a ods. 3 Obch. zák. ČR vyplýva, že uznanie záväzku je jednostranný právny úkon, ktorým dlžník vyjadruje, že uznáva svoj určitý záväzok. Uznanie záväzku dlžníkom zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku („... predpokladá sa ...“), že uznaný záväzok v čase uznania trval v rozsahu, v akom bol uznaný. Nevyhnutnou náležitosťou uznania musí byť určitý prejav vôle dlžníka k uznaniu záväzku, nevzbudzujúci žiadne pochybnosti o jeho skutočnej vôli, pričom z tohto prejavu vôle musí byť zrejmé, ktorý záväzok (resp. jeho časť alebo zvyšok) svojím úkonom skutočne uznáva. Prejav vôle dlžníka musí byť adresovaný veriteľovi. Takto založenou právnu domnienkou sa zvyhodňuje postavenie veriteľa, ktorý môže dosiahnuť jednoduchšie vymożenie dlhu s poukazom na skutočnosť, že v prípadnom súdnom spore prechádza dôkazné bremeno o prípadnej neexistencii

uznaného dlhu na dlžníka. Uznanie záväzku v zmysle Obchodného zákonníka má účinky aj voči ručiteľom (na rozdiel od uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka). Uznať možno aj záväzok premlčaný.

Vo vzťahu k premlčaniu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že k námietke premlčania síce súd neprihliada z úradnej povinnosti, avšak pokiaľ ju účastník v konaní uplatní, nemôže súd premlčané právo priznať, resp. uznať (na rozdiel od preklúzie, kedy k zániku prekludovaného práva prihliada súd z úradnej povinnosti).

Žalovaní na pojednávaní prvostupňového súdu konaného dňa 28. 10. 2009, prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnili námietku premlčania žalovanej pohľadávky a uviedli, že premlčacia lehota v prejednávanej veci skončila dňa 16. 12. 2002, pričom žaloba na súde bola uplatnená dňa 25. 08. 2003. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania musel na ňu súd prvého stupňa prihliadnuť a náležite sa s ňou vysporiadať.

Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa vo vzťahu k tejto otázke vykonal vo veci dostatočné dokazovanie v súlade s ust. § 120 a nasl. O. s. p., z ktorého vyvodil správne skutkové a právne závery, s ktorými sa odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v plnom rozsahu stotožňuje.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia aj odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaná istina bola splatná dňom 15. 12. 1998 (v zmysle čl. III. dohody o uznaní záväzku zo dňa 29. 11. 1998, v ktorom sa žalovaný v 1. rade zaviazal v lehote do 15. 12. 1998 vrátiť žalobcovi sumu 3 524 000,- Kč). Lehota na uplatnenie práva žalobcu z titulu uznávacieho prejavu žalovaných v zmysle § 397 ods. 1 Obch. zák. ČR tak uplynula dňom 16. 12. 2002. Žalobu podal žalobca na vecne a miestne príslušný Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa dňa 25. 08. 2003, t. j. necelej 9 mesiacov po uplynutí zákonom stanovenej štvorročnej premlčacej lehoty.

Za prerušenie plynutia premlčacej lehoty nemožno považovať platby vykonané na základe šekov vystavených žalovaným v 1. rade v dňoch 24. 10. 2000 (na sumu 135 000,- Sk) a 21. 11. 2000 (na sumu 120 000,- Sk). Žalobca nimi jednoznačne, určito a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal, že ide o čiastočné platby na úhradu záväzku žalovaného v 1. rade uznaného v dohode o uznaní dlhu zo dňa 29. 11. 1998, a teda ich nemožno považovať za plnenie s účinkom uznania zvyšku dlhu v zmysle § 407 ods. 3 Obch. zák. ČR. Výdajový pokladničný doklad, č. neuvedené zo dňa 24. 10. 2000 znejúci na sumu 135 000,- Sk, skutočne nemožno považovať za doklad preukazujúci plnenie poskytnuté z titulu uznaného záväzku, pretože v kolónke „Účel platby“ je jasne uvedené: „vrátení zálohy Fa/8005/uznání záväzku“. Na zálohovej faktúre, na základe ktorej bola záloha 14 900 000,- Kč zaplatená, bolo totiž uvedené číslo „8004“ a nie 8005.

Listinné dôkazy založené v spise, týkajúce sa súm 135 000,- Sk a 120 000,- Sk (príjmové a výdavkové pokladničné doklady č. 40/2000 a 147/2000 zo dňa 24. 10. 2000 na sumu 135 000,- Sk a č. 47/2000 a 157 zo dňa 21. 11. 2000 na sumu 120 000,- Sk v spojení s príjmovými pokladničnými dokladmi č. 48 a 49/2000 zo dňa 21. 11. 2000 na sumy 135 000,- Sk a 120 000,- Sk, založené medzi č. l. 109 a 110 spisu), nepreukazujú, že tieto platby boli platbami na úhradu vrátenia zálohy poskytnutej z faktúry č. 8004, nakoľko z predmetných listín je zrejmé, že uvedené sumy boli poskytnuté ako pôžička fyzickej osobe. Avšak aj keby nešlo o takúto pôžičku, je potrebné poukázať na fakt, že medzi účastníkmi konania bolo v období rokov 1994 - 1999 uzatvorených niekoľko kúpno-predajných zmlúv. Platby 135 000,- Sk a 120 000,- Sk sa preto mohli týkať ktoréhokoľvek iného kontraktu uskutočneného medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade (okrem vrátenia zálohy z faktúry č. 8004). Sám žalobca za účelom preukázania realizácie obchodných vzťahov medzi ním a žalovaným v 1. rade založil do spisu okrem už vyššie uvedenej „Kupní smlouvy“ zo dňa 05. 12. 1994 (č. l. 9), ďalšiu „Kupní smlouvu“ zo dňa 05. 05. 1994 uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade (č. l. 111), ako aj „Kupní smlouvu“ zo dňa 15. 07. 1999, uzatvorenú medzi spoločnosťou LAVAP s. r. o., zast. Pavlom Chytilom a žalovaným v 1. rade (označená ako príloha č. l. 6, bez očíslovania listov v spise).

Naviac, na vyššie označených šekoch Všeobecnej úverovej banky, a. s., je ako osoba, ktorej sa má platiť, uvedený „C. X.“ ako fyzická osoba, namiesto žalobcu „Pavel Chytil - LAVAP“, ktorý je fyzickou osobou - podnikateľom (podnikajúca na základe živnostenského oprávnenia). Predmetné šeky boli teda evidentne vystavené ohľadne platieb, ktoré nesúviseli s podnikateľskou činnosťou žalobcu.

Na základe vyššie uvedeného preto súd prvého stupňa správne vyhodnotil, keď platby zo dňa 24. 10. 2000 a 21. 11. 2000 nepovažoval za úkon majúci za následok prerušenie premlčacej lehoty v zmysle ust. § 407 ods. 3 Obch. zák. ČR a začatie plynutia novej štvorročnej premlčacej lehoty tak, ako to namietal vo svojom odvolaní žalobca.

V ďalšom sa odvolací súd zaoberal časťou odvolania žalobcu, v ktorej namietol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nerešpektuje ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je súčasťou práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia bezpochyby neznamená povinnosť súdu zaoberať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia všetkými skutočnosťami tvrdenými účastníkmi konania, z odôvodnenia však musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

Odvolateľ nedostatky týkajúce sa odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu vzhliadol v nedostatočnom vyhodnotení vykonaných dôkazov, resp. v absencii odôvodnenia, prečo dôkazy navrhnuté žalobcom nevykonal.

Odvolací súd poukazujúc na konkrétnu obsahovú, vecnú a právnu stránku napadnutého súdneho rozhodnutia, dospel k záveru, že právo žalobcu na riadne odôvodnenie porušené nebolo.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje zhrnutie dôvodov, pre ktoré súd prvého stupňa žalobu zamietol, a to na základe námietky premlčania žalobcovho nároku, vznesenej žalovanými v priebehu konania prostredníctvom ich právneho zástupcu, konkrétne na pojednávaní prvostupňového súdu dňa 28. 10. 2009. Zamerajúc sa na predmetnú námietku, vysvetlil súd prvého stupňa, z akých hľadísk považuje nárok žalobcu za premlčaný. Po vznesení tejto námietky musel na ňu súd prihliadnuť a po jej vyhodnotení bolo bezpredmetné zaoberať sa ďalšími skutočnosťami, resp. dôkazmi uvádzanými či už žalobcom alebo žalovanými. Uvedený postup je výrazom praxe súdov uprednostňujúcej hľadisko procesnej ekonomie, kedy ak súd zistí, že uplatnený nárok je premlčaný a dlžník vznesie námietku premlčania (v tomto prípade žalovaní), súd už bližšie neskúma existenciu subjektívneho práva veriteľa, ale vychádza z toho, že v každom prípade by bola žaloba s uplatnenou premlčanou pohľadávkou zamietnutá.

Podľa názoru odvolacieho súdu, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v uvedenom rozsahu zodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a je ústavne akceptovateľné. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže žalobca neúniesol dôkazné bremeno v konaní,

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa stotožňujúc sa s jeho správnosťou v zmysle § 219 O. s. p. potvrdil ako vecne správne.

S poukazom na viazanosť odvolacieho súdu rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), nezaoberal sa odvolací súd ďalšími skutočnosťami uvádzanými žalovanými v ich vyjadrení k odvolaniu (otázka simulovaného právneho úkonu, tvrdenie o falzifikácii posudzovaného dokladu a ďalšie).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaní boli v odvolacom konaní úspešní, preto by mali právo na náhradu trov konania. Hoci si náhradu trov konania uplatnili vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, tieto nevyčíslili, preto im odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 151 ods. 2 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.